

CĂRȚILE • ARVEN

CELESTIN
CHERAN

PĂDUREA
— LUI —
JOAQUIN
PHOENIX

EDITURA
HERG BENET

PĂDUREA LUI
JOAQUIN PHOENIX

© 2016 Celestin Cheran
© 2016 Editura Herg Benet

Această carte este o operă de ficțiune. Orice asemănare cu personaje, locuri sau evenimente reale este fie întâmplătoare, fie presupune o intenție artistică din partea autorului. Este interzisă reproducerea totală sau parțială a textelor, pe orice suport tipărit sau digital, fără acordul deținătorului drepturilor de autor.

Cărțile Arven: un trademark
Editura Herg Benet
Str. Aurel Vlaicu nr. 9, sector 2, București
România
www.hergbenet.ro
editor@hergbenet.ro

Concept grafic: The Spartan Bureau
Foto copertă: © 2016 Andreiuc88 | Adobe®

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
CHERAN, CELESTIN
Pădurea lui Joaquin Phoenix / Celestin Cheran. - București :
Herg Benet, 2016
ISBN 978-606-763-084-8

821.135.I-32

Tipărit în România

CELESTIN CHERAN

PĂDUREA
— LUI —
JOAQUIN
PHOENIX

FRAGMENTE DIN CARTE

HERG BENET
PUBLISHERS

CĂRȚILE • ARVEN

2016

CASA CU MEDUZE

Aveam paisprezece ani, eram mic, slab, bunicu-mio îmi spunea că sunt pirpiriu, iar din punct de vedere medical aveam o constituție firavă. Aveam alandala câțiva pistrui pe chip, fără să fiu, de fapt, pistruiat; pistrui ce aveau să dispară cu totul mai târziu, ca o insulă în Soare, odată cu multe din amintirile mele din copilărie și cu visele mele de așa-zis artist. Aveam dinții inegali, defect reparat în liceu printr-un aparat dentar, care a reușit să mă facă popular și, totodată, vulgar în rândul fetelor, și mai sufeream, fără știința mea, de o formă ușoară de pubertate tardivă, care avea să mi se releve întâmplător la sfârșitul clasei a zecea la un control medical. Ajuns acasă, frustrat, m-am închis în baie și mi-am făcut pentru prima dată laba, moment ce a coincis cu o epifanie – cuvânt pe care aveam să-l descopăr odată cu jazz-ul –, masturbarea devenind mai apoi un ritual zilnic.

Frustrarea asta mă chinuise îngrozitor pe tot

parcursul clasei a opta, în special în timpul pauzelor, când colegii excitați mergeau la baie să și-o măsoare, făcând și concursuri de ejaculat. Mă tachinau pe tema asta, dar mă lăsau în pace atunci când se apropia vreo lucrare sau teză, ca să poată copia de la mine.

Aveam să-mi revin în urma unui tratament medicamentos de testosteron. Nu aveam să uit niciodată cele câteva vizite la sexolog, neputința, rușinea, angoasa dintr-o adolescență ratată.

Era anul examenului de capacitate, anul în care o parte din viitorul meu se hotăra decisiv. Eram bun la toate materiile, așa că nu mă străduiam deloc. Tata era mai mereu plecat în delegații, mama lucra la spital în ture de noapte, iar eu aveam o grămadă de timp liber pentru mine, atât că pe atunci nu știam ce înseamnă asta.

Nu aveam să ajung vreo mare personalitate în viață, cum crezuse toată lumea, doar pentru că fuseseam olimpic la matematică și chimie, ci aveam doar să sufăr mut și inexplicabil. Din lipsă de altceva mai bun, aveam să ajung organizator de evenimente pentru artiștii din industria muzicală underground, și cumva reușeam să le atrag pe femei prin simplul fapt că trăiam în umbra muzicienilor și aveam o mină tristă. Nu am dus lipsă de sex, doar de dragoste.

În vara aceea, mergeam săptămânal la meditații la matematică, deși nu era cazul, dar eram bolnav după profesoară, care avea un gât elongat, ochi mari și-o frumusețe neobișnuită, ca-n tablourile lui Modigliani. Cred că de pe atunci știam mai multă matematică decât ea și mă interesa exclusiv să aflu dacă simțea același lucru pentru mine. Apartamentul era mic, confortabil, plin de lumină, de cărți și de flori. Mă servea tot timpul cu prăjituri de casă, struguri, smochine, suc cu gheață și sifon. Nu am aflat niciodată dacă mă iubea, dar, când am luat capacitatea cu 9,90, m-a sărutat pe obraz, sărut care m-a obsedat pe parcursul liceului, desenându-i cu creionul portretul pe toate caietele. Pentru mine ea fusese o Lunia Czechowska. Toate femeile care i-au urmat au fost prea reale și lipsite de trecut, așa că nu puteam să am decât escapade cu ele.

Una dintre escapadele mele de atunci era să șterpelesc țigări de la maică-mea și să le fumez pe ascuns, în pod, în pivniță, în spatele școlii, pe străzi lăturalnice sau la ștrand.

Într-un weekend, m-am dus pe la școală ca să fumez. Era atât de cald, încât asfaltul îmi ardea picioarele prin teniși. Câțiva copii jucau baschet în curtea școlii. Îmi plăcea să-i privesc alergând de la un coș la celălalt, sperând să le observ minele încordate, orgoliile mici și transpirate lovindu-se

unele de cealalte. Măcar încercau, pe când eu nu eram bun la niciun sport, iar atunci sportul era mai popular decât învățătura. Mi-am aprins o țigară și, deși mă irita pe gât, am fumat-o până la capăt, după care mi-am mai aprins una. Am fumat jumate din ea, dar mi s-a făcut rău, am tușit și am scuipat în canal. Lângă containerul de gunoi am văzut un pliant negru cu scris roșu, „Casa cu meduze, locul în care poftele tale sunt satisfăcute“, locul era undeva după cimitir, lângă pădure, înainte de ieșirea din oraș. Am băgat pliantul în buzunar și am pornit spre casă. Nu știam întru totul ce era „Casa cu meduze“, dar înțelegeam că era ceva interzis. Trebuia neapărat să ajung acolo. Mi-am scos bicicleta din garaj, am curățat-o de praf și de mizerie, i-am uns lanțul, i-am umflat roțile și m-am repezit spre cimitir. Am trecut de cimitir, am trecut de pădure, am trecut parcă de vară, căci aici era tot mai frig. Erau tot mai puține blocuri, câteva chioșcuri, câțiva câini maidanezi, o pensiune, o spălătorie de haine și un atelier de reparat mașini. M-am învârtit pe acolo o perioadă, mi-am luat o înghețată, am dat cu piciorul în câteva pietre și mi-am udat cozorocul cu apa de la cișmea. Era imposibil să întreb pe cineva dacă, cumva, știe unde vine „Casa cu meduze“. Pe pliant nu era nicio hartă detaliată. M-am întors neîmpăcat acasă și toată noaptea m-am foit dintr-o

parte într-alta. Vreo săptămână maică-mea s-a luat de mine că umblu de nebun și nu mă gândesc deloc la viitorul meu, că ea și-a pus speranțe mari în mine – de parcă le plantase în sângele meu –, că sunt de-a dreptul inconștient, că la mine în cameră e o harababură de nedescris și că trebuie să o ajut să facă piața și să facă ordine în pod. După toată tevatura asta sentimentală, mi-am reluat cercetările, dar nu reușeam nicicum să-mi dau seama unde dracului e ascunsă casa asta de plăceri. Înțelegeam că oferă plăcere, dar nu știam de care. Într-o zi, am văzut la intrarea în pensiune un terchea-berchea care turuia cu o sticlă de vodcă în mână pasaje din Apocalipsa lui Ioan: „Eu sunt Alfa și Omega, începutul și sfârșitul. Celui ce-i va fi sete îi voi da să bea fără plată din izvorul apei vieții“, și a băut cu sete din sticla de vodcă și a râs ca un descreierat, după care a continuat: „În acele zile oamenii vor căuta moartea, și n-o vor găsi; vor dori să moară, și moartea va fugi de ei. Auziți mă, Babiloul ma-mii voastre de curvari, spurcați și ticăloși. În iazul de foc cu voi. Cine are urechi să asculte la mine“. Mi-am zis că asta e șansa mea, nenorocitul ăsta trebuie să știe. L-am arătat pliantul și i-am promis o sticlă de doi litri jumate de bere dacă îmi spune unde e. „Dar ce te fute pe tine grija, băi mucosule?“, mi-a zis și mi-a tras o palmă zdravănă peste față. Era cât pe ce să-mi

dea lacrimile, dar m-am abținut, și am mai plusat la ofertă un pachet de țigări Camel, pentru că-mi plăcea că au pe ele o cămilă. „Adă-le încoa' și-ți zic, piticanie“, și a scuipat printre dinții îngălbeniți de la tutun și de la prorocire. I le-am cumpărat de la chioșc și a făcut semn din cap: „În spatele pădurii, unde a fost fabrica de rulmenți, fu-te-n gură de căcat cu ochi“, și s-a întins să-mi mai ardă una, dar m-am ferit la timp și a căzut ca o damigeană pe jos, făcând să răsunе pavajul de beția sa. M-am aruncat pe bicicletă și am țâșnit, fără să mă uit în spate, auzindu-l cum răcnește ca un turbat: „Cristoșii mă-tii!“. Peste câțiva ani, aveam să-i văd fotografia alb-negru în ziar, candida la Primărie; el era, de fapt, patronul pensiunii. În noaptea aceea m-am rugat la Dumnezeu să mă apare de rău, văzând în fața ochilor chipul înroșit al proorocului bețiv. Am decis să mă duc la „Casa cu meduze“ peste trei zile, după ultimele ore de meditații. În drum spre casă, am făcut pană și credeam că ăsta mi-e sfârșitul, că păcătuisem fără posibilitate de iertare. Mai mult de atât, iubita mea profesoară nu dădea niciun semn, oricât de mic, de îndrăgostire, și nu mă puteam masturba ca ceilalți colegi tâmpiți de clasă. Am lăsat un bilet pe biroul din camera mea, cum că-mi iubesc părinții, că voiam să o iau de soție pe profesoara de meditații și, dacă nu mă mai întorc, să meargă în

pădure, să mă dezgroape.

La ora nouă seara, m-am urcat în tramvai, mi-am făcut cruce, m-am rugat un pic și am plecat spre locul interzis. La penultima stație, m-am dat jos și am luat-o prin pădure. Aveam o lanternă mică la mine, câteva țigări, o brichetă și un briceag, în cazul în care trebuia să mă apăr. Am fumat în pădure, aerul era rece, liniștea amenințătoare, iar cerul dădea semne de ploaie. Mi-era frică, dar trebuia să merg mai departe. Simțeam că ăsta e destinul meu, fără să înțeleg cu adevărat ce e ăla destin. Spre capătul pădurii, pe o alee, am văzut o lumină roșie de neon. Reclama îmi spunea că nu mai e de acum încolo vreo scăpare. Înăuntru se auzeau glasuri, mișcări și zgomoturi înfundate. Nu puteam să disting nimic clar și-mi imaginam numai lucruri teribile. Casa era din cărămidă și lemn, pe trei etaje, și la toate geamurile erau trase storurile. Inima îmi bubuia, gura mi-era uscată, tremuram de frig și pășeam tiptil pe lângă casă. În spate, am văzut un geam mic deschis. M-am strecurat înăuntru. Era o toaletă, pe oglindă era scris cu ruj mov un număr de telefon, și lângă era desenată o pulă. Am întredeschis ușa și am văzut femei goale plimbându-se pe hol cu bărbați după ele, intrând și ieșind din camere. Râdeau și-și șopteau la ureche lucruri infame, mângâindu-se și sărutându-se. Am simțit ceva

ridicându-se irezistibil în pantaloni, și râuri reci pe spate. Mai avusesem erecții până atunci, dar acum credeam că am să mor dintr-o clipă într-alta și o să mă descopere mort, cu ea sculată. Mi-era jenă că o să râdă curvele de mărimea ei. Era clar că erau curve, pentru că umblau dezbrăcate în fața bărbaților. Eu nu o văzusem niciodată pe maică-mia dezbrăcată în fața lui taică-mio. La școală, băieții povesteau cum le spionau pe surorile lor mai mari când făceau baie sau pe prietenele acestora, când rămâneau peste noapte. Dintr-o dată, holul se eliberă, iar eu am fugit repede și m-am ascuns sub scară. Casa îmbăcistă se lăsa parcă cu toată greutatea pe umerii mei, dorind să mă zdrobească, dar voiam cu tot dinadinsul s-o inspectez, să-i aflu tainele. Așa aș fi avut ce să povestesc în liceu. Când am văzut că nu se mai plimba nimeni, am urcat scările și am simțit cum ceva m-a prins de mână. Când m-am întors, am dat peste un bărbat înalt, uscățiv, cu părul grizonat, ochii metalici, șchiop și scorbuos. Arăta exact ca o scorbură. „La curve vii la optișpe ani, băiete. Tu nu trebuie să vezi asta“, mi-a spus și mi-a acoperit ochii cu mâna sa abrazivă. Mi-era greață și de abia mă mai țineam pe picioare. M-a luat în brațe, am auzit cum se deschide o ușă și am simțit cum îmi dă drumul. Pluteam în întuneric, iar în jurul meu străluceau meduze de toate mărimile și culorile,

ca niște nestemate acvatic. Acești extratereștri transparenți și fără creier apăreau și dispăreau de peste tot din cameră. Tentaculele ca niște fire subțiri electrice mă învăluiau, iar fluorescența lor mă hipnotiza. Eram complet fericit. Am înotat mult, uitând de mine, și când am ieșit pe hol nu eram deloc ud. Am coborât repede scările și am ieșit pe unde intrasem. Afară începuse furtuna. Am rupt-o la fugă prin pădure, cu lanterna aprinsă. Printre copaci surprindeam la fiecare fulger fantome negre. Aveam să dau din nou de ele peste mulți ani, într-un blues de Lightnin' Hopkins.

Ajuns acasă, am făcut biletul ferfenițe și m-am băgat sub plapumă. Meduzele ca niște umbrele și clopote colorate încă mai valsau prin mintea mea și am adormit cu o căldură în suflet și cu zâmbetul pe buze.

Am intrat fără probleme la cel mai bun liceu din oraș. În anul acela am aflat de la elevii mai mari că poliția a închis un bordel notoriu sub numele de „Casa cu meduze“ pentru că cineva murise de supradoză. Nu am auzit nimic vorbindu-se despre meduzele adevărate sau despre omul-scorbură.

Când am făcut pentru prima dată sex, pe la începutul facultății, mi-au revenit unele senzații vagi. Am crezut că tot ce trebuia să fac ca să recuperez acea amintire, acea bioluminescență și să resimt

bucuria era să fac sex. Și am avut multe astfel de ocazii care mi-au adus plăcere. Doar că ceva lipsea de fiecare dată. Nu mai puteam fi fericit. Omul-scorbură îmi acoperise ochii înainte să-mi arate fericirea pentru ultima dată. În rest, doar frânturi de frumusețe, de iubire, de adevăr, înțepături ușoare de meduză.

PLANTELE CARNIVORE ALE LUI KAMISAKA

Micuțul bătrân japonez Kamisaka, care arăta ca o broască țestoasă, locuia singur într-o casă cu umbre dese și păianjeni pe la ferestre. Intrarea era luminată de două cuiere înalte de lemn cu câte două borcane mari și murdare pline cu licurici agățate de fiecare, iar pe preșul de la intrare, din sârmă ghimpată, stătea scris: *Frica e prietenul meu de nădejde*. Când ajungeai aici erai deja îngrozit, și parcă mai bine ai fi rămas închis în casă, fără curent, fără căldură și fără apă, rozându-ți în silă unghiile. Dar dacă prin suflet îți bătea atât de tare vântul unui deșert plin de oase de dinozauri, atunci erai convins să suni la ușă și să aștepti ca bătrânul japonez Kamisaka să-ți deschidă. Odată deschisă ușa, Kamisaka, în trening negru Adidas cu dungi aurii, te saluta aplecându-se până la jumătate, ca o pictogramă Kanji, iar apoi îți făcea semn să intri. Înăuntru miroasea puternic a stătut, ca și cum un

CUPRINS

Casa cu meduze	5
Plantele carnivore ale lui Kamisaka	15
Moartea lui Bartolomeu	20
Blocată în lift	25
Tabloul de vânătoare	30
Baloane de săpun	36
Cabina telefonică.....	40
Epidemie de inimi.....	50
Nebunul care țipa	58
Pădurea lui Joaquin Phoenix.....	65
Rock 'n' roll 'n' blues.....	84
Serviciul Trip	89
Corvus și păsările.....	98
Hotelul de Diamant	104
Ultimele zile din viața Morții	109
Death Letter	115
Vocea de la metrou	123
365 de trepte spre Soare	129

www.hergbenet.ro

CĂRȚILE ARVEN

Marcă a Editurii Herg Benet

Bun de tipar: noiembrie 2016. Apărut: 2016.

Editura Herg Benet, Str. Aurel Vlaicu nr. 9,
sector 2, București, România.

Comenzi: vanzari@hergbenet.ro

„Simțea pădurea vie, alchimică, pulsând, și, deși nu credea în fantome și alte bazaconii, îi plăcea să vorbească cu ea în minte, să se lase descoperit de ceva aparte, ceva deasupra sa și de neînțeles întru totul, ca-n *Her*. Iar pădurea putea să-și facă simțită prezența în atâtea feluri, putea să poarte atâtea chipuri și atâtea voci. Iar el putea să intre și să iasă din ea, să uite de el de atâtea și atâtea ori. Aici singurătatea devenea intimitate, devenea liniște, devenea apă, devenea o mină străbătută de infuziile proteice ale pământului; o subterană în care plictiseala conferințelor de presă, momentele de stânjenală și de bâlbâială erau absorbite de mușchi, de ciuperci, de licheni. Aici devenea polen purtat de vânt. O pădure precum o planetă extraterestră studiindu-l în tăcere. Realitatea sa era irealitatea altor umbre, visele sale erau coșmarurile altor monștri.“

www.hergbenet.ro

ISBN 978-606-763-084-8

9 786067 630848 >